

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Vicarij sedis apostolicæ, Primates & Primicerij dicti ab Hincmaro.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Hincm. c. 10. & seq. Opusculi aduersus Hincmarum Laudan.

Vide lib. 2. c. 17. 5. 4. & lib. 6. c. 21. 5. 7.

staret eas esse supposititias) intelligi debere de conventu generali Ecclesie in causa fidei: *Constat ergo de generali fidei causa hoc dixisse apostolicam sedem.* Alibi verò ostendit Regibus Francorum competere jus convocandi generalia regni Concilia, quasi voluerit opponere doctrinam Galliarum novæ Nicolai ambitioni. Probabile est Legatos Hadriani secundi in Octava Synodo conatos esse infringere jura Regum nostrorum circa convocationem Conciliorum, quemadmodum diversa alia eorundem jura pulsare tentaverant juxta propositiones Nicolai primi, ut observavi supra. Verum nihil aliud obtinere potuerunt quam ut canone septimo decerneretur adversus praxim Galliarum, quæ volebat ut generalia regni Concilia haberentur *in palatio*, eam propositionem falsam esse, *Non posse synodum absque principali presentia celebrari.* Quin etiam pronuntiatum est non decere prorsus Principes interesse synodis, nisi sint Oecumenicæ.

CAPVT XXIX.

Synopsis.

I. Pontifices Romani Legatos perpetuos in Gallia instituere tentarunt, firmandæ auctoritati suæ. Nihil in antiquitate illa tentatum adversus jura Principum aut Conciliorum.

II. Vicarij sedis apostolicæ, Primates & Primitivi dicti ab Hincmaro.

III. Drogonis Episcopi Metensis vicariatus effectum caruit, repugnantibus Episcopis Gallicanis. Prefuit synodo ad Theodonis-villam. Datum id nobilitati ejus, non autem legationi.

IV. Cur Episcopi Gallicani huic nova Drogonis dignitati intercesserint. Nimirum ob conditiones in rescripto de legatione ejus adjectas, prorsus adversus Libertati Ecclesie Gallicanæ.

V. Ansegisi Archiepiscopi Senonensis legationem admittere nolunt Episcopi Gallicani; quamvis acriter id urgeret Carolus Calvus. Hincmarus Remensis nobilem epistolam scripsit adversus ambitum Ansegisi. Rostagni item Arelatensis Archiepiscopi legatio irrita fuit.

VI. Cum Pontifices Romani viderent Episcopos Gallicanos ferre non posse ut jus perpetuæ præsentie Gallicanis Episcopis concederetur, externos miserunt. Frodoardus explicatus.

I. **S**ED ut ad legationes redeamus, cum Summi Pontifices intelligerent in tam hoc pacto esse optimam rationem conservandæ suæ auctoritatis in Gallia, Legatos in ea perpetuos instituere tentarunt, optimumque propterea factum visum est legationem iis viris tribuere quorum esset amplissima dignitas, quique præcipua apud Reges auctoritate & gratia flourerent. Iam an-

Vide suprad lib. 1. cap. 19. 5. 1.

tea in capite vigesimo hujus libri examinatius est vicariatus Episcoporum Arelatensium, ostensumque nullius illum roboris fuisse sub Imperatoribus Romanis, neque etiam sub prima Regum nostrorum dynastia. Sub secunda dein Bonifacius Archiepiscopus Moguntinus à sede apostolica missus est ad erudiendos in fide populos Germaniæ, idolis addictos, & ut Episcopos in Gallia restitui procuraret: qui vicariatuum suum exercuit cum consensu Regum nostrorum & Episcoporum quorum intererat, nulla injuria facta juri Principum aut Conciliorum. Sic enim ad Zachariam Pontificem Romanum scribit idem Bonifacius: *Notum sit paternitati vestre quia postquam indignis mihi mandastis in provincia Francorum, sicut & ipsi rogaverunt Sacerdotes, Concilio synodali & conventui præesse.*

II. Interfecto autem in Frisia Bonifacio ab infidelibus anno septingentesimo quinquagesimo quarto, Galliarum per nonaginta annos nullum habuere Primatem. Interim jura Metropolitanorum conservata fuere. Ecclesiasticæ verò causæ definiebantur secundum canones & decreta sedis apostolicæ Pontificum & Principum suorum dispositionem, ut verbis Hincmari utar, qui apostolicæ sedis Vicarium Primatem & Primicerium vocat. *Hactenus, inquit, provincie cisalpine temporibus Pippini Regis, & Caroli ac Ludovici Imperatorum, sine hoc Primicerio vel Primatè à sede apostolica delegato annis circiter x x i i i. (legendum x c i i i.) manserunt; & Metropolitanis singulis suo jure servato apostolicæ sedis favore & Principum suorum dispositione, secundum sacros canones & decreta ejusdem sedis Pontificum, quæque fuerunt agenda venerabiles Episcopi per auctoritatem canonum sacrorum & decreta sedis Romane Pontificum peregerunt.*

III. Drogo Caroli Magni filius ex concubina & Metensis Episcopus hanc Vicarij dignitatem renovare studens in Gallia, eam à Papa Sergio obtinuit anno octingentesimo quadragesimo quarto. Verum obtineri non potuit ab Episcopis Gallicanis ut liberam ei Vicarij apostolicæ auctoritatem permitterent. Et de consensu quidem Regum nepotum suorum primum locum obtinuit in synodo ad Theodonis-villam. Verum cum negotium illud propositum fuisset in Concilio Vernensi, pro solo jure præsidendi, de prelatione reverendissimi Drogonis, pronuntiatum est in canone x i. de hoc acturos Episcopos in proximo conventu Episcoporum Galliarum & Germaniarum, in quo inquiri posset an ei prærogativæ consensum suum adhibere velint Metropolitanis reliquisque antistites.

Ref. gl. P. Con. 154.

Hincm. c. 10. & seq. Opusculi aduersus Hincmarum Laudan.

Vide lib. 1. cap. 19. 5. 1.

Vide lib. 1. cap. 19. 5. 1.